

N:o 53.

*Af Herr P. M. Larsson i Löa: Om ändring i 11 Kap. 2 §
Strafflagen.*

I Strafflagen 11 Kap. 2 § betecknas störande oljud och förargelseväckande uppträde vid gudstjenst såsom brott, och stadgar samma lag straff därför. Detta stadgande gäller icke blott statskyrkans gudstjenst, utan jemväl för främmande trosbekännares religionsöfning. Lagstiftaren har derigenom velat skydda hvarje religionsöfning mot störande uppträden.

Detta närvarande värnande om ostörd religionsöfning genomgår också alla folkslags uppfattning af okränkbar rätt, hedningen så väl som den kristne. Redan af våra förfäder från urminnes tid förklarades den, som på något sätt störde tempelfriden, för »varg i veum», vara enligt nuvarande språkbruk bannlyst öfver land och rike och kunde saklöst dödas af en hvar, som träffade honom. Så viktigt ansågs det redan då vara att ostörd få förrätta sina gudstjenstliga handlingar. Men långt ifrån att vilja återgå till en så barbarisk straffart, torde man likväl i vår upplysta tid kunna fordra ett efter tidsförhållandena lämpadt skydd i detta hänseende. Detta skydd af allmän lag bör dock icke inskränkas till blott de officiella gudstjensterna, såsom nu är fallet, utan äfven till de officiösa, ja utsträckas till hvarje sammankomst för andaktsöfning, ty det hör till den borgerliga ordningens upprätthållande. Religionens bruk är lika heligt, lika dyrbart för den ena som den andra, och bör, der det är af staten tillåtet, jemväl skyddas af statens lagar.

Kongl. förordningen den 11 December 1868 tillåter, som bekant, sammankomst för enskild andaktsöfning utom kyrkan och utan prestmans omedelbara ledning. Det skydd lagen stadgar för allmän gudstjenst bör sålunda, enligt min åsigt, utsträckas till sådan af lag tillåten sammankomst. Sväriligen lär man kunna finna någon orsak till skilnad härutinnan. Hvar och en bör ha rätt, jag tillåter mig betona det, att fordra, såsom svensk undersåte, att få åtnjuta lagens skydd under den tid han egnar åt religiös betraktelse, uppbyggelse och bön, han må till-

höra hvilket religionssamfund som helst. — Och svenska kyrkans egna medlemmar, som med stöd af gällande lag samlas till andaktsöfning, böra icke minst kunna påräkna att få åtnjuta en sådan förmån.

Erfarenheten har dock gifvit vid handen, att så icke är förhållandet. Jag vill anföra ett temligen färskt exempel. En rusig person inkom den 30 Januari sistlidna år i Norrköpings stads-östra missionshus och störde genom svordomar och oljud en der pågående andaktsöfning. Allmänna åklagaren, Stadsfiskal Lindén, instämde honom härför till Norrköpings rådhusrätt, som dock icke fann denna andaktsöfning vara att hänföra till den i 11 kap. Strafflagen omtalade gudstjenst, och följaktligen frikände mannen i fråga från allt ansvar. Göta hofrätt och Högsta Domstolen hafva sedermera gillat detta beslut.

Af detta domslut framgår tydligt och klart, att man enligt nu gällande lag icke kan vid enskild andaktsöfning få påräkna det skydd mot störande uppträden, som lag tillförsäkrar de officiella gudstjensterna. Denna åtskilnad synes mig hvarken vara rättvis eller välbetänkt. Är det straffbart att störa gudstjenst i en statskyrkolokal, hvarföre skulle det icke vara det annorstädes? Är det straffbart att svärja och föra oljud på allmän väg, eller uppträda på sådant ohyfsadt sätt i enskild mans hus, hvarföre skall det då icke ha någon påföljd att göra det i en lokal, der en menighet församlats till religiös uppbyggelse?

Rättstillståndet i detta afseende skall tvifvelsutän, då det blifver mera allmänt känt, medföra ganska obehagliga följder. Som jag emellertid vill tro, att denna brist i lagstiftningen tillkommit genom förbi-seende, samt att missförhållandet skall blifva afhjelpt, så snart uppmärksamheten blifvit fästad derå, är det som jag, i afsigt att uppnå denna från flera håll uttalade önskan om likställighet inför lagen, vill föreslå,

att Riksdagen måtte för sin del besluta en sådan ändring af 2 § af Strafflagens 11 kap., att det skydd mot störande uppträden, som sagde paragraf lemnar allmän gudstjenst, måtte utsträckas jemväl till sammankomst för enskild andaktsöfning.

Om remiss till Lag-Utskottet får jag anhålla, och på samma gång hemställa, att Utskottet ville närmare formulera den föreslagna förändringen samt jemväl föreslå de ändringar i andra lagrum, som till äfventyrs blifva erforderliga, derest min framställning vinner bifall.

Stockholm den 25 Januari 1884.

P. M. Larsson,
från Örebro län.